on Jumala auuks ja ristirahwa röömuks mitu tuhat waimulikku laulusi teinud. Meie wana laulu-raamatu ep ole mite enam, kui aga 359 laulu ülese pandud. Sest on tunda, et weel palju kallist laulu Maa-rahwale teädmata ja tundmata on, mispärast se wäga armas, et uus laulu-raamat saab walmistatud, kelle seest mitu armast laulu on leida, mis nüüd Saksakeelest Eestikeele ümberpandud. Se armas öhtu laul, kelle esimesed sõnad, teda tähendades, selle jutu pealekirjaks on pandud, on kül igaühel tuttaw, ehk kui sina, armas lugija, teda mite peaks tundma, siis wõtta laulu raamatust Nr. 230 ülese ja loe sealt. Sest jutust aga mis mina sulle nüüd tahan könelda saad sina tunda, mis önnistust waimulikud laulud wõiwad saata.

Ühes weikses linnas Saksamaal elasid peale wiekümmend aastat tagasi, üks waene pääwaline Peeter Wasar ja tema naene oma poea Jaagubiga. Mis nemad pääwal tööga teenisid, seda panid ka kohe nahka. Wanaduse ehk haiguse pääwadeks midagi hoida ja kõrwale panna, ei tulnud nende meelegi. Nemad tegid nenda kui, paragu Jumal mitu möistmata inimesed meie maal ka teewad. Oli waheste neil sugu rohkem teenitud, kui just tarwis läks, siis ei otsinud nemad tööd, waid elasid sest ni kaua kui otsa lõpes. Siis pidi Jaagup ka waheste aitama leiba muretseda, se on, poisile pandi kot' kaela ja saadeti wälja kerjama. Sest



koku kerjatud leiwast elasid siis jälle mõnda pääwa edasi.

Aastal 1814 hakas seal ümberkoudu kuri soe tõbi liikuma ja kurnas inimesi tuhandete kaupa ära. Peetri kätte tuli ka kord ja teisel pääwal suri naene ka. Jaagup oli nüüd üsna waeseks lapseks jäänud, aga oli terwe kui muna. Wanemate pisukene kraam sai äramüüdud ja matuste kulu sellega maksetud. Jaagupi eest hoolt kanda ei tulnud, paragu Jumal kellegi meele. Igaühel oli oma kurwastus ja häda; lin oli täis waesi lapsi, peagu igas maeas olid haiged ja suriad.

Jaagup ei nutnud wanemaid mite palju taga, sest isa oli teda iga kord peksnud, kui tema mite üsna täie kotiga koeu ei tulnud ja ema oli ka niisugune olnud, kellest tema enam hirmu kui armu oli tunda saanud. Söimada ja wanduda oli tema kül wanematest õpinud, aga mite Jumalat paluda. Nenda oli tema weel waesem hinge kui ihu poolest. Wanemad olid üüri peal ühes pisukeses kambris elanud, senna tema ei wõinud enam jääda ja oli selle läbi ka ilma pea warjuta. Õuneks oli soe aeg, enne Jaani pääwa, kui wannemad ärrasurid. Üks tüdruk halastas tema peale ja lubas temale lehma lautas öösel magada, seal tema walmistas enesele ühes nurgas aset. Mis seal ka poisil wiga magada! Homikul tuli tüdruk lehma lüpsma ja andis temale ka natukest röösta rüüpada ja leiwa

Eesti-maa rahwa Kalender 1869, lk. 24